

Zeven dagen in de zomer

Marcia Willett bij Boekerij:

Een tweede kans
Julia's belofte
Het zomerhuis
Een tuin bij de zee
Brieven uit het verleden
Een zomer zonder einde
Zeven dagen in de zomer

Marcia Willett

Zeven dagen in de zomer

Een strandhuis aan de kust van Devon brengt
drie mensen bij elkaar die op een kruispunt in
hun leven staan

ISBN 978-90-225-8272-5
ISBN 978-94-023-1030-6 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Seven Days in Summer*
Vertaling: Nellie Keukelaar
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2017 Marcia Willett
Nederlandstalige uitgave © 2018 Meulenhoff Boekeryj bv,
Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Tom Dunne

1

Vrijdag

Zomervakantie: op weg van Truro naar de Strandhut en de tweeling zingt of praat.

‘Lieve help, Charlie Brown,’ roept Baz, hun grootvader, die zich glimlachend op de passagiersstoel naar hen omdraait. ‘Houden jullie dan nooit op?’

‘Lieve help, Charlie Brown,’ roepen ze in koor naar hem en ze schateren het uit. Hun moeder, die rijdt, moet ook lachen.

Liv is dol op haar schoonvader. Baz en Matt lijken veel op elkaar: ze zijn beiden lang en elegant, al is Baz breder dan zijn zoon, zelfverzekerd en altijd in voor een spontaan feestje. Liv wordt blij van het vooruitzicht twee weken in het strandhuis van Baz aan de zuidkust van Devon vlak bij Kingsbridge te logeren. Ze voelt zich schuldig dat Matt nu in zijn eentje hun bistro, The Place, op steenworp afstand van de kathedraal, draaiende moet houden, maar het is nog geen twee uur rijden vanuit Truro en Matt zal ook tijd bij hen aan zee kunnen doorbrengen.

Ze werpt een blik in de achteruitkijkspiegel, rekt zich wat uit om haar tweeling in hun autostoeltje te kunnen zien: goudblond haar, grote blauwe ogen, hoofden dicht bij elkaar: Freddie en Flora. Haar hart trekt samen van liefde, vertederling en angst: ze zijn haar zo dierbaar.

‘Weet je,’ zegt ze tegen Baz, ‘mijn moeder heeft me een foto laten zien van Andy en mij op die leeftijd en het is gewoon eng hoeveel ze op ons lijken.’

‘Genetica,’ zegt Baz.

‘Ik weet het,’ antwoordt ze, als ze bij Liskeard de A38 opdraait in de richting van Saltash en de brug over de Tamar. ‘Dat tweeling-zijn intrigeert me. Wat zullen ze dit jaar genieten bij de Strandhut, Baz. Bijna vijf is een geweldige leeftijd, niet dan?’

Hij lacht naar haar. ‘Denk je dat ik me dat nog herinner? Kom op, zeg.’

‘Ik durf te wedden dat je op je vierde graag naar de Strandhut ging,’ zegt ze.

Baz kijkt recht voor zich uit en er verschijnt een rimpel op zijn voorhoofd als zijn gedachten ruim zestig jaar teruggaan.

‘Mijn moeder was dol op de Strandhut,’ zegt hij. ‘We waren er de hele zomer en mijn vader kwam dan in het weekend over uit Bristol.’

‘En jullie gaven geweldige feesten in de centrale ruimte,’ spoort ze hem aan.

Baz gniffelt bij de herinnering. ‘Nou en of. Toen ik klein was, ging ik altijd onder de tafel zitten en dan keek ik naar al die voeten. Heel onthullend, de taal van voeten, wist je dat?’

‘Ik zal het onthouden. En je feesten zijn nog steeds legendarisch. Alle burens kijken uit naar je komst. Het gerucht dat je onderweg bent, is vast al rondgegaan.’

Baz slaakt een zucht van tevredenheid, vermengd met spijt. ‘Ik kom er te weinig. Elke keer lijkt de rit vanuit Bristol langer en het verkeer drukker te worden. Het was een goed idee van je, Liv, dat ik de trein naar Truro zou nemen en dat we dan met z’n allen zouden gaan.’

‘Puur eigenbelang,’ antwoordt Liv. ‘Ik heb mijn dosis zee-lucht nodig. Ik hou van Truro en The Place en zo, en van de

drukte en de activiteiten die we organiseren, maar ik moet wel 's ochtends vroeg weer mijn bed uit.'

'Maar je hebt je hart verpand aan het noorden van Cornwall,' zegt hij plagerig. 'Die torenhoge kliffen, die zware beukende golven van de Atlantische Oceaan, het surfen en alles wat daarbij komt kijken. Die rustige kleine zandstranden en getijdepoeltjes in het zuiden van Devon zijn jou toch veel te tam?'

'Ik hou van actie, maar ik hou ook van de Strandhut,' zegt ze. 'Ik vind het heerlijk daar op dat geheime zandstrand, en de tweeling is dol op de getijdepoeltjes met warm water. Het is ideaal.' Ze gaat langzamer rijden. 'Kijk eens, jongens. Zien jullie de rivier en de bootjes?'

Ze gaan rechtop zitten, strekken hun hals om stroomopwaarts naar Bere Ferrers te kijken en daarna stroomafwaarts naar het glinsterende water van de Hamoaze, waar witte en blauwe zeilen heen en weer gaan, als fladderende vleugels.

'Je kunt ze dit jaar meenemen in de boot,' zegt Liv ondeugend als ze Cornwall verlaten en Devon in rijden, en de ringweg rond Plymouth nemen om hun rit over de A38 te vervolgen. 'Ik verheug me erop dat te zien.'

'Niet allebei tegelijk,' sputtert Baz direct. 'In elk geval niet zonder begeleiding. Het is maar een kleine boot.'

'Ze zijn zelf ook klein,' zegt Liv. 'En ze kunnen allebei zwemmen.'

Hij lacht. 'Spartaanse moeder.'

'Zo zijn we opgevoed,' zegt Liv. 'Mijn vader kwam altijd aanzetten met een citaat uit de *Swallows and Amazons*-serie, die avonturenromans waarin veel gezeild wordt: "Als het sufferds zijn kunnen ze beter verdrinken en als het geen sufferds zijn zullen ze niet verdrinken."' "

'Dat zal tegenwoordig, in dit politiek correcte tijdperk, niet meer goed vallen,' mompelt Baz. 'Je vader is nogal eigenge-reid. Hoe bevalt het je ouders in de Verenigde Staten?'

‘Ze vinden het geweldig en genieten ervan om Zack, Caroline en de kleinkinderen te zien. Volgens mij speelt mijn vader met het idee om een jacht te huren en de volgende keer zelf de oceaan over te steken.’

Baz snuift van het lachen. ‘Die Pete! En wat vindt Julia daarvan?’

‘Bij mijn vader in een boot stappen is wel het laatste wat mijn moeder zou doen. Ze houdt niet van water, vindt er gewoon niets aan, maar dat zal mijn vader een zorg zijn. Die gaat toch veel liever met een vriend varen.’

‘Dat komt door al die jaren op een onderzeeboot,’ zegt Baz. ‘De kameraadschap, af en toe eens aan wal gaan. Oude gewoontes zijn moeilijk af te leren.’

De tweeling begint te jengelen: ze hebben het warm, ze willen drinken en wel nu meteen.

‘Goed,’ zegt Liv gelaten. ‘Jullie zijn lief geweest. We zullen stoppen en dan krijgen jullie iets te eten en te drinken. Dan kan Jenks mooi even rennen.’

De zwart-witte collie-retriever, die tussen de bagage in ligt, komt met een hoopvolle blik overeind. De tweeling draait zich om in hun stoeltje om tegen hem te praten en ze beloven dat hij een traktatie zal krijgen als hij braaf is.

Liv verlaat de A38, rijdt over kleinere wegen en uiteindelijk door smalle laantjes. Er daalt direct een gevoel van rust op hen neer. In de hoge heggen groeit zoetgeurende kamperfoelie tussen doornstruiken en essen, en slanke toortsen vingerhoedskruid buigen hun zware kopjes naar voren, waardoor die langs de zijanten van de auto strijken. Liv gaat bij een veld voor een hek staan. De oogst is binnengehaald, het hek is nog niet dichtgedaan en ze stapt uit, doet de achterklep open en laat Jenks eruit springen en het veld met goudgele stoppels op rennen. Baz doet de achterportieren open en even later rennen Flora en Freddie over het veld

terwijl Liv met heet water uit een thermosfles koffiezet voor Baz, waarna ze hem de mok overhandigt.

Als ze met de tweeling op pad gaat, heeft ze altijd eten en drinken bij zich voor een tussenstop, en ze stopt liever ergens in de open lucht dan bij een benauwd wegrestaurant.

‘Moet je Jenks zien,’ zegt ze, waarna ze een verfrissende slok uit haar waterfles neemt. ‘Kijk dan hoe fijn hij dit vindt.’

Jenks rent naar een stel kraaien die tussen de stoppels trap-pelen om wormen boven te krijgen. De tweeling zit hem op de hielen, ze zwaaien met hun armen en roepen. De kraaien vliegen schetterend de lucht in, klapwieken met hun zwarte vleugels, en Jenks blaft triomfantelijk alsof hij gewonnen heeft. Freddie valt en slaakt een kreet. Flora gaat bij hem staan, buigt zich om te kijken wat er is. Dan staat hij op en komen ze teruggerend.

‘Mijn knie,’ roept Freddie. ‘Mijn knie bloedt, mama. Het gras is heel scherp.’

Hijgend gaat hij naast haar staan en hij strekt zijn been om haar zijn verwonding te laten zien. Zijn ogen stralen verontwaardiging uit en zijn mondhoeken hangen onheilspellend omlaag.

‘Dit gras is te hard,’ zegt Flora, die over haar blote benen wrijft. ‘Het doet pijn.’

Liv pakt vochtige wegwerpdoekjes en een potje zalf uit haar tas en maakt sussende geluiden. Ze reinigt de schrammen en smeert er zalf op.

‘Ziezo,’ zegt ze. ‘Klaar. Willen jullie een smoothie?’

Ze glimlacht als Freddie aarzelt, zich duidelijk afvraagt of zijn verwonding wel voldoende aandacht en medeleven heeft gekregen, maar Flora springt op en neer terwijl ze ‘smoothies, smoothies’ roept en hij besluit dat deze traktatie als genoegdoening telt. Ze lopen het veld weer op, drinken hun smoothie en roepen naar Jenks. Liv kijkt naar hen, ge-

niet van de schoonheid en kwetsbaarheid van haar kinderen en deze warme zomerochtend: zo veel geluk kan beangstigend zijn.

Ze gaat in de kofferbak zitten en heft haar gezicht met gesloten ogen op naar de zon. Haar lippen krullen omhoog bij het vooruitzicht: twee weken in de Strandhut van Baz bij de mooie beschutte baai, geen kinderen die naar school gebracht hoeven worden, niet vlug naar de bistro, bevrijd van de sleur. Natuurlijk is het jammer dat die arme Matt moet thuisblijven. Het is vreselijk voor hun barmanager Joe dat die zijn achillespees gescheurd heeft toen hij in het zwembad dook.

‘Dat komt ontzettend slecht uit,’ had Matt gezegd, ‘maar het zou onzin zijn de vakantie af te zeggen. Mijn vader is al helemaal klaar voor vertrek. Ik probeer wat te regelen en tot die tijd kom ik naar jullie toe als ik vrij heb.’

Hoewel ze zich schuldig voelt dat zij wel vrij heeft, staat Liv zichzelf toe te ontspannen. De vakantie is begonnen.

Baz wandelt langs de heg, drinkt koffie. Een fazant komt uit zijn schuilplek, rent met stijve poten door de greppel, en boven de bramenstruiken waaraan bramen hangen te rijpen, fladderen kleine bruine vlinders. Zwaluwen duiken omlaag en scheren over zijn hoofd, en voorbij de verste rand van het gebleekte veld ziet hij de oogverblindende blauwe glinstering van water, de contouren van de zwartgrijze daken van Outer Hope, en de zwarte uitstekende aardlaag van Bolt Tail. Hij slaakt een zucht van genot. Dit zijn de kliffen en stranden uit zijn jeugd: Bantham, Bigbury, Thurlestone. In de Strandhut logeren, over de klifpaden lopen, met zijn kleine boot naar Salcombe zeilen en dan de riviermonding in naar Kingsbridge waren cruciale aspecten van elke zomervakantie. Hoewel niets hem lange tijd kan weglokken uit zijn fraaie appartement in Caledonia Place, of uit zijn kunstgalerie in

Clifton Village, is hij dol op uitstapjes naar de Strandhut. Hij heeft er altijd van genoten om vrienden uit te nodigen om een weekend te komen logeren, een feest te geven voor vrienden uit de buurt, te zeilen met zijn kleine boot. En nu kan hij dit delen met Matt en Liv en de tweeling, zodat 's zomers een paar weken in de Strandhut logeren ook voor hen een jaarlijks familieritueel is geworden. Het is jammer dat Matt in Truro moet blijven, al heeft Baz een donkerbruin vermoeden dat zijn zoon het misschien wel prettig vindt om even verlost te zijn van de uitbundigheid van Flora en Freddie. Matt verheugt zich waarschijnlijk op de kalme leegte van het kleine huis in het centrum als hij thuiskomt na een drukke, rumoerige avond in The Place.

Jenks rent naar Baz toe, laat een steen bij zijn voeten vallen en kijkt hoopvol van Baz naar de steen, wil dat Baz die voor hem weggooit. Zijn pluimachtige staart zwiept van verwachting, hij heeft zijn oren gespitst. Jenks hele lijf is gespannen van enthousiasme.

‘Dom beest,’ mompelt Baz liefdevol.

Hij bukt zich om de steen op te rapen en gooit hem over het veld. Jenks rent erachteraan. Zijn staart draait, zijn poten werpen droge, stoffige aarde op en de tweeling lacht en moedigt hem aan.

Baz' telefoon gaat. Hij haalt hem uit de zak van zijn spijkerbroek en klapt hem open. Een sms'je van zijn oude vriend Maurice: *Heb je zin om nog eens te gaan stappen als herinnering aan vroeger, mon vieux?*

Baz kijkt peinzend naar het bericht, klapt zijn telefoon dicht en loopt terug naar Liv, die voor zichzelf een mok kamillethee heeft gezet en naar de tweeling kijkt. Jenks is terug met de steen en Baz gooit hem opnieuw weg.

‘Hij lijkt je ouders niet erg te missen,’ merkt hij op. ‘Het is een leuk beest. Zei je nou dat hij uit het asiel komt?’

‘Arme Jenks,’ zegt Liv. ‘Hij mist ze waarschijnlijk wel, maar is te zeer een heer om dat te laten merken. Ja, mijn moeder heeft hem van de Cinnamon Trust nadat zijn bejaarde baasje was overleden. Die had hem als pup in huis genomen. Blijkbaar las die oude man de *Times* en was hij een groot fan van sir Simon Jenkins, vandaar dat hij de puppy naar hem heeft vernoemd. Het is zo’n lieve hond en hij heeft zich heel snel aangepast aan zijn nieuwe huis. Mijn moeder en hij waren meteen dikke maatjes. Gelukkig kent hij ons vrij goed, dus hij redt het wel nu ze weg zijn. Bedankt dat hij mee mag naar de Strandhut, Baz. Je zult geen last van hem hebben. Hij is werkelijk de hoffelijkste hond die er bestaat. Hij zal het geweldig vinden om te zwemmen.’

‘Hoe meer zielen, hoe meer vreugd,’ antwoordt Baz, maar hij is wat verstrooid. Hij neemt een slok koffie en denkt aan het bericht van Maurice. De opwinding van vroeger steekt weer de kop op. Zou het waanzin zijn dat nog één keer te doen? Hij weet het antwoord, natuurlijk is dat waanzin. Maar hij is vanochtend rusteloos, zich bewust van het verstrijken van de jaren en op dit moment is zo’n roekeloze actie aantrekkelijk.

De tweeling en Jenks komen terug. Liv maakt aanstalten om te vertrekken.

‘Zal ik rijden?’ vraagt Baz. Hij heeft er opeens behoefte aan actief te zijn, de leiding te hebben en hen over dat bekende smalle weggetje naar de Strandhut te brengen.

‘Als je wilt,’ zegt Liv, die zijn stemming kennelijk aanvoelt. ‘Dan zal ik uitstappen om de hekken open te maken.’

‘Prima,’ zegt hij. Hij kruipt achter het stuur en schuift de stoel naar achteren, zodat hij zijn lange benen kwijt kan. ‘Kom, we gaan!’

Liv zet de tweeling vast in hun autostoeltje, pakt de steen af van Jenks en doet de achterklep dicht. Ze gaat op de pas-

sagiersstoel zitten en draait zich glimlachend om naar de tweeling.

‘Klaar voor vertrek?’ vraagt ze. ‘Hebben jullie zin in de Strandhut?’

‘De Strandhut,’ roepen ze. ‘Hoera!’

Jenks blaft even alsof ook hij zijn opwinding wil laten blijken.

‘Daar gaan we dan,’ zegt Baz. Hij draait de weg op en rijdt in de richting van de zee.

2

Terwijl Baz met hen over de kliftoppen rijdt en over diepliggende smalle wegen waar de paar kromme bomen hun rug naar de zee toe keren, is aan de grote stukken blauwe lucht te zien dat ze vlak bij de kust zijn. De auto draait een pad op en Liv stapt uit om het eerste hek van een hele reeks hekken open te maken. Baz' familie bezat vroeger al dit aan weer en wind blootgestelde land, maar nu is alleen de Strandhut met de bloemenweide en de kleine beschutte baai van hem.

Liv stapt weer in. Ze beginnen aan de afdaling naar het strand en de tweeling is stil van verwachting, strekt hun hals om een eerste glimp van het mooie, bleekblauwe huis op te vangen. Zelfs toen het gebouwd werd, was de Strandhut geen eenvoudig victoriaans huis aan zee. De overgrootvader van Baz had er rekening mee gehouden dat zijn talrijke nageslacht erin moest passen als ze in de toekomst op bezoek zouden komen op de boerderij en de Strandhut was de ideale oplossing. Het solide stenen huis had geleverde dakspanen en een hoog puntdak, zodat het op een strandhuis leek, maar doordat er aan weerszijden van de centrale ruimte een vleugel was, konden er slaapkamers en een keuken worden gerealiseerd en, in later jaren met de komst van

stromend water en elektriciteit, ook toiletten en badkamers. Binnen de familie werd het huis de Strandhut genoemd, een grapje voor intimi, en mensen die er voor het eerst kwamen, waren overdonderd.

‘We hadden iets heel anders verwacht,’ mompelden ze als ze rondkeken in de centrale ruimte met de lange Franse boerentafel, de comfortabele, met gestreepte tijk beklede banken en de houtkachel. Baz genoot van hun verbazing en maakte plannen voor zijn eerste feest van die vakantie.

‘Die goeie, ouwe Meggie zal wel druk in de weer zijn geweest,’ mompelt Liv als de auto zacht over het pad hobbelt en de tweeling naar buiten, naar de grazende schapen kijkt.

Baz straalt bij de gedachte aan de ontvangst. ‘Ze heeft me een sms’je gestuurd. Ze is er vanochtend geweest om de ramen open te zetten en is daarna naar huis gegaan om te koken. We moeten de jaarlijkse traditie in ere houden. Aankomst op vrijdag, feest op zaterdag. De uitnodigingen zijn verstuurd. Ze weet hoe het werkt.’

‘Je boft echt met Meggie,’ zegt Liv. Maar ze weet dat Meggie ook boft met Baz. Sinds haar man een ongeluk heeft gekregen waardoor hij niet meer kan werken, is Meggie maar wat blij met het geld dat ze van Baz krijgt voor het toezicht houden op de Strandhut, het koken en schoonmaken voor zijn gasten en voor Baz als hij er logeert. Liv vermoedt dat Baz Meggie daar zeer gul voor beloont en ze glimlacht van opzij naar hem. Zijn vermogen tot liefhebben, tot delen, is slechts een van de redenen dat Liv hem zeer graag mag: een eigenschap die Matt heeft geërfd en waardoor ze verliefd op hem was geworden. Het schenken van Baz heeft iets nederigs, het is ware vrijgevigheid die nooit neerbuigend is.

‘Ik weet wat je denkt,’ zegt hij. ‘Maar ik ben dol op Meggie. Ze zeurt en zanikt niet, ze buffelt. Sinds die arme Phil van een

ladder is gevallen, waarbij hij zijn been heeft verbrijzeld, gevolgd door die nare darminfectie, werkt ze zich uit de naad om rond te komen. En hij is een fijne vent.'

De tweeling begint te roepen en Jenks komt moeizaam overeind om te zien wat er gebeurt. Dan zijn ze er eindelijk. De Strandhut is geverfd in de kleur van uitgebloeide gras-klokjes en het bovenste gedeelte van de deur staat open om de zon binnen te laten, wat een vriendelijke, gastvrije indruk maakt. Het is eb, zodat je kleine rotspoelen en glimmend zee-wier ziet. Het zand is schoongespoeld en glad.

Liv stap uit en haast zich om de tweeling en Jenks uit de auto te laten, zodat ze kunnen rondrennen.

'Niet in het water,' roept ze. 'Wacht tot we alle spullen uit de auto hebben gehaald. Kijk eens, jullie scheppen en emmers.'

Ze rennen naar haar terug om de felgekleurde plastic emmers en scheppen te pakken.

'Ik zal ze in de gaten houden,' zegt Baz, die het onderste gedeelte van de deur openmaakt en Livs koffers naar binnen zeult. 'Ga de boel maar regelen. We zullen een wedstrijdje houden wie de mooiste schelp vindt en dan kun jij op hen letten als ik de lunch klaarmaak.'

'Dank je,' zegt ze. 'Ik wil alles graag een beetje op orde brengen,' zegt ze, maar ze aarzelt en kijkt om zich heen. Ze herinnert zich haar eigen jeugd op Bodmin Moor, de wilde indrukwekkende pracht van de kust in het noorden van Cornwall. Daarbij vergeleken is deze op het zuiden gelegen baai bijna saai te noemen. De baai wordt door uitstekende rotsen beschermd tegen de westenwind, met in de bocht kliffen en landbouwgrond, en hij wordt geflankeerd door een kleine weide vol felgekleurde wilde bloemen.

Liv glimlacht van plezier en opeens voelt ze een steek van verlangen naar Matt. Hij hoort hier ook te zijn, naar het

strand te lopen, naar de tweeling te roepen, te lachen om de capriolen van Jenks die in en uit het terugtrekkende water springt.

‘Je zult het niet geloven,’ had Matt gisterochtend tegen haar gezegd toen hij haar vanuit The Place belde. ‘Joe heeft zijn achillespees gescheurd toen hij in het zwembad dook. Hij zit op de spoedeisende hulp.’

Ze stond in de slaapkamer van de tweeling. De kleren, de boeken en het speelgoed lagen op een hoop op Flora’s bed, hun kleine koffers en rugzakken stonden klaar om te worden ingepakt. Ze hield haar telefoon vast en hoorde zijn relaas verbijsterd aan.

‘O, nee. Arme Joe. Komt alles weer goed met hem?’

‘Op zich wel, maar de komende dagen zal hij niet mobiel zijn.’

‘Maar wat heeft dat voor gevolgen?’ vroeg ze gespannen. ‘Ik bedoel, kunnen we nu morgen niet naar de Strandhut?’

Matt zweeg even.

‘Je kunt mijn vader en de tweeling niet teleurstellen nu het al bijna zover is,’ zei hij. ‘Ik zal hier moeten blijven om iets te regelen en dan kom ik over een paar dagen naar jullie toe.’

Liv voelt zich nog steeds schuldig als ze bedenkt hoe opgelucht ze was dat de vakantie niet werd afgezegd. Maar een barman is lastig te vervangen en Liv is niet al te optimistisch. Matt is dol op de Strandhut: hij gaat graag zwemmen of zeilen met de kleine boot van Baz. Ze is echter niet zo naïef om te denken dat hij niet blij zal zijn even van zijn gezin verlost te zijn. Misschien, zo houdt ze zichzelf voor, zal Matt nu uitrusten ook al zal hij het druk hebben in The Place. Hoewel ze nog steeds liever zou hebben dat hij bij hen was, voelt ze zich door deze gedachte minder schuldig over haar gewillige afvalligheid. Ze loopt naar binnen, pakt een van de tassen, blijft

even staan om goedkeurend om zich heen te kijken in de vertrouwde centrale ruimte, waar een vers geplukt veldboeket in een kan op de lange gepoetste tafel staat, en gaat naar boven, naar de slaapkamer van de tweeling.

Baz slentert over het zachte kiezelzand. De tweeling zit voorovergebogen over schatten die door het getij tussen de lange bruine slierten zeewier zijn achtergelaten: schelpen en kiezels, een zeester, een verbleekte oude surfschoen. De zeester wordt voorzichtig in Freddie's emmer gedaan en naar een rotspoel gebracht, waar de tweeling ruziet waar die het best neergezet kan worden.

Baz blijft even staan, handen in de zakken van zijn spijkerbroek, en hij hoort hoe hun stemmen zich vermengen met het gekrijs van de meeuwen en het onophoudelijk zuchten en zuigen van de terugtrekkende zee. Zijn geheugen speelt hem parten. Het tafereel vervaagt en vervormt, en dan staat hij naar Matt te kijken: een kleine Matt die gebiologeerd is door het mysterieuze leven in de warme poel. Zijn jonge moeder Lucy staat glimlachend naar hem te kijken, en ze heeft haar handen onbewust in een teder beschermend gebaar op haar bolle buik gelegd.

Het verdriet steekt, scherp als een dolk in het hart. De herinnering aan het leed en de woede, en het bekende gevoel van onmacht dat slechts deels werd weggenomen door dat idiote avontuur met Maurice. Hij zat vast in zijn verdriet over het verlies van Lucy en de baby, waardoor kleine Matt moederloos was achtergebleven, en het risico dat hij had genomen was een wraakzuchtige uithaal, maar wie of wat hij wilde raken was onduidelijk. Het lot?

Het is lang geleden en toch is de pijn vers. Nog altijd is er een sterk schuldgevoel dat hij meer voor Lucy had moeten doen.

‘Dat gaat over,’ hadden mensen tegen hem gezegd, veelal mensen die nooit zoiets tragisch hadden meegemaakt. Zijn vrienden waren ontzet. Baz’ tegenspoed kleurde hun relatie met hem, zodat hij beducht werd voor hun vlug getrokken treurige gelaatsuitdrukking van meelevende somberheid, hun gedempte stem. Niets was meer normaal. Het was alsof hij een geest op hun feestjes was en ze minder plezier konden hebben als hij erbij was. Hun alerte gereserveerdheid gaf aan dat hun gelach en hun grappen oneerbiedig leken in verband met zijn verdriet, zodat hij zich op zijn beurt schuldig voelde als hij iets grappig vond of ergens blij van werd. Hij meed hen steeds vaker en het was een opluchting om naar Bristol te verhuizen en daar een nieuw leven te beginnen.

Jenks springt op, legt een steen bij zijn voeten en zakt door zijn voorpoten, zijn achterwerk hoog in de lucht, en zijn staart zwiept hoopvol heen en weer. Baz haalt diep adem. De pijn neemt wat af en hij bukt zich om de steen te pakken. Hij gooit hem ver over het strand in een heftig afwijzend gebaar alsof hij meer weggooit dan alleen de steen. Hij glimlacht onwillekeurig als hij ziet hoe Jenks erachteraan holt, waarbij zijn poten zand opwerpen.

De tweeling roept hem met hun hoge schrille stemmen die worden meegevoerd op de vlagen van de zoute wind. Ze graven in het koude natte zand, hun scheppen hakken en draaien, kloppen en modelleren.

‘Het is een kasteel,’ vertellen ze hem, de gezichtjes glimmend van opwindning en inspanning. ‘We hebben schelpen nodig om het te versieren, Baz. Heel veel schelpen.’

‘Dan moet je niet bij mij zijn,’ zegt hij stellig. ‘Ik ben te oud om over het strand te kruipen om schelpen te zoeken. Mijn arme oude knieën.’

‘Maar we moeten ze hebben, Baz,’ roepen ze. ‘Toe nou.’ En ze drukken hem een plastic emmer in handen.

‘Stelletje tirannen,’ zegt hij, als hij de emmer aanpakt. Hij gaat aan de slag, maar kijkt ook naar de Strandhut in de hoop dat Liv eraan komt.

Jenks keert terug met zijn steen, vol trots dat hij hem heeft gevonden. Baz kreunt en gooit hem opnieuw een eind weg naar het afnemend getij. Hij loopt langzaam, hoofd gebogen, op zoek naar schelpen, door de zee glad gespoeld glas en mooie kiezels die de goedkeuring van de tweeling zullen kunnen wegdragen. De pijn is verdwenen en zijn optimistische aard is terug. Hij gaat zo op in zijn taak dat hij niet doorheeft dat Liv naar buiten komt en staat te zwaaien.

‘We gaan eten,’ roept ze.

Baz recht zich opgelucht en loopt met een emmer vol schelpen naar de tweeling.

‘Mama roept,’ zegt hij. ‘We zullen dit later afmaken. Kom, we gaan eten.’

De tweeling jengelt en probeert eronderuit te komen, maar ze hebben honger en opeens laten ze hun scheppen en het zandkasteel achter en rennen over het strand, roepen naar elkaar en naar Liv. Jenks komt er weer aan met zijn steen en samen keren ze terug naar de Strandhut.

De tafel is gedekt met mooie aardewerken schalen met daarin sla en rode en gele tomaten, en er is een quiche.

‘Dat ziet er lekker uit, hè jongens?’ zegt Baz. ‘Bedankt, Liv. Ik zou eigenlijk de lunch doen.’

‘Het is meer een picknick,’ zegt Liv. ‘En je was zo lekker bezig met stenen gooien voor Jenks en schelpen zoeken.’

Ze grinnikt ondeugend naar hem terwijl hij Flora helpt om op een stoel te klimmen. Hij schuift de stoel dicht naar de tafel toe en glimlacht terug.

‘Voor straf mogen jullie na de lunch niet mee in mijn boot,’ zegt hij als hij gaat zitten.

De tweeling protesteert direct luidruchtig: ze willen varen.

‘We gaan met z’n allen in de boot,’ zegt Liv resoluut, terwijl ze een stuk quiche en wat salade op hun bord doet, ‘maar alleen als jullie beloven dat jullie stil zullen zitten en precies zullen doen wat Baz zegt.’

‘Niet springen,’ zegt hij streng. ‘En niet over de zijkant hangen.’

Freddie en Flora kijken Baz aan en Liv weet dat ze dubben of ze zullen beloven zich goed te gedragen. Ze ziet hen zonder iets te zeggen overleggen terwijl ze eten, net zoals zij en haar tweelingbroer Andy dat vroeger deden. Die geheime, onverklaarbare band is vreemd, raadselachtig en belangrijk. Ze heeft precies in de gaten wanneer ze het stilzwijgend eens worden dat met Baz gaan zeilen het waard is om gehoorzaam te zijn. Ze glimlachen poeslief naar hem met open, onschuldige gezichten.

Hij kijkt hen achterdochtig aan en Liv gniffelt.

‘Ze zullen lief zijn,’ belooft ze, ‘en we zullen foto’s maken om aan papa te laten zien.’

‘Hmm,’ zegt Baz, niet overtuigd door dit onverwachte vertoon van toeschietelijkheid.

‘Zal Jenks varen leuk vinden?’ vraagt Freddie.

‘O nee,’ antwoordt Baz direct. ‘Jenks gaat niet mee in de boot. Het is geen zeehond. Misschien wordt hij wel misselijk.’

De tweeling, die op het punt staat luidkeels te protesteren, kijkt even bezorgd naar Jenks die buiten vlak voor de openstaande deur ligt.

‘Wordt hij echt misselijk?’ vraagt Flora.

‘Ja,’ zegt Baz vlug, waarbij hij Liv demonstratief aankijkt, om duidelijk te maken dat ze het niet moet wagen hem tegen te spreken. ‘Honden als Jenks worden altijd misselijk op

zee. Hij is een collie, hoedt schapen en zo. Het is een landhond.'

De tweeling werpt een vragende blik op Liv en ze knikt instemmend.

'Die arme Jenks is te oud om nog aan de zee te wennen,' zegt ze tegen hen. 'En hij is moe van al dat rennen van vanochtend. Hij kan lekker uitrusten en dan gaan we aan het eind van de middag met hem over het klif lopen. Als jullie allebei genoeg gegeten hebben, kunnen jullie naar boven om je rugzak uit te pakken. Dan ga ik hier opruimen en als we dan klaar zijn, gaan we zeilen.'

De tweeling glipt van hun stoel, maar eerst gaan ze naar buiten, naar Jenks. Ze hurken bij hem neer, aaien hem en mompelen tegen hem. Hij brengt zijn kop omhoog, slaat met zijn staart op de grond en rekt zich weer uit in de zon. Liv kijkt naar hen: wat zien ze er schattig uit in hun mooie strandkieren. Haar hart stroomt over van liefde. Ze komen weer naar binnen en gaan de trap op. Ze draait zich om naar de tafel en ziet Baz vreemd naar haar kijken.

'Mannen houden van hun vrouw, vrouwen houden van hun kinderen, kinderen houden van hun huisdieren,' zegt hij.

Ze kijkt hem aan en om een of andere reden denkt ze bijna schuld bewust aan Matt. Sinds de geboorte van de tweeling hebben Matt en zij minder tijd voor elkaar. Er is altijd zo veel te doen in The Place en met de tweeling. Soms – en vaker dan ze wil toegeven – slaapt Matt in de logeerkamer omdat hij haar niet wakker wil maken als hij laat terug is uit de bistro, en er zijn veel minder van die kostbare intieme momenten dan voordat de tweeling er was. Het kan zijn dat ze zich, omdat ze van de tweeling houdt en zo door hen in beslag wordt genomen, daar minder druk om maakt dan zou moeten. Maar hoe denkt Matt daarover? Het is ontzettend

jammer dat hij nu niet hier is om er even helemaal uit te zijn. Ze zal hem een sms'je sturen dat ze zijn angekommen en dat ze hem missen.

Liv schenkt Baz vlug een glimlach en gaat haar mobiele telefoon zoeken.